

ЖАК СТЕРНБЕРГ

ПО-ДАЛЕЧ ОТ НОЩТА

Превод от френски: Любомир Найденов, 1992

chitanka.info

Внезапно мисълта за това го завладя изцяло.

Той напразно се опитваше да заспи. Сякаш бе потънал в бездънни, дълбоки и нематериални води. Изведнъж си помисли, че ще умре между черните чаршафи на това легло, може би тази нощ, утре или по-късно. Да умре ей така, безпричинно, просто защото трябваше да умре, а тази стая, в която се бе родил, щеше да се превърне в стаята на неговата смърт. Да умре, защото сънят не бе нищо друго освен генерална репетиция на смъртта.

Той се замисли, изправи се ужасен в леглото, стана.

Излезе от стаята, спусна се по улицата и отиде в центъра на града.

Беше десет минути след полунощ.

Да избяга. Единственият изход беше бягството.

Да избяга от смъртта. Трябваше да се отдалечи колкото може от тази стая, в която смъртта от години го очакваше.

Той спря едно такси и се отправи към най-близката гара. На следващия ден щеше да бъде на повече от три хиляди километра от изоставената стая.

Едва тогава се стресна. Как ще избяга от смъртта, след като е на Земята? Никой никога не бе успял в това начинание. Смъртта разполагаше с картотека на всички земни обитатели. Нейната полиция беше най-организираната. Тя винаги намиралше тези, които ѝ трябваша. Най-напред щеше да го потърси на домашния му адрес, а след това само за няколко секунди щеше да го намери където и да е на Земята. Даже и да се скрие в някое гробище, той пак нямаше да може да я измами, нито да ѝ се изплъзне.

Беше безсмислено да остава на Земята. Трябваше да избяга по-далеч. Той можеше да го направи. Всеки можеше да го направи. Без да се колебае, той се реши на това.

Същата вечер отпътува.

След една седмица милиони километри го отделиха от родната планета и обзелата го паника.

Навлизаше в светове, които големите междузвездни компании използваша за трамплин и междинна свързка в своите пътувания. Достигна туристическите зони и места, където бяха разпръснати и изписани с неоновы букви лозунги и реклами; места, където бе замряло желанието на хората да превърнат Вселената в свой филиал.

Той минаваше и покрай курортни планети, запазени единствено за богати безделници, живеещи на широко. Имаше и безлични индустриални планети, осяяни с чудовищни заводи и хангари, претъпкани с материали.

Но както и на Земята, така и там смъртта набелязваше своите жертви, така че той твърде лесно щеше да ги последва. Дори на някои места щяха да го открият още по-лесно, отколкото на Земята.

По-далече. Трябваше да отиде още по-далече.

По-далече, избягвайки всички изникнали знайни и незнайни капани в този огромен капан, какъвто бе това пътуване от една бездна към друга.

Той знаеше как да избегне тези капани.

Изстрелян отвъд главозамайването, падащ като оловно топче в абсолютната тишина на бягството, катапултиран със скорост, превишаваща тази на всички опасности, той прекоси галактики, поужасни и от самия ужас, за да срещне и потъне в далечните пространства на една вселена, където разстоянията отдавна бяха преминали езика на цифрите.

Без да се спира никъде, той лавираше сред разтапящи се планети, не обърна внимание и на тези, които бяха целите в лед. Отдалеко прелетя край други, които, захвърлени в прахта на вековете, агонизираха като чудовищни мумии в пространството. Изплъзна се на вулканите, избяга от живите приливи и отливи, изскубна се от разлагащите нощи, отърва се от смъртоносните като радиация светлини, изтръгна се от всички онези експлозии, които Вселената разразяваше сред своите недра, сякаш отчаяно се опитваше да изтръгне някакъв вик, да изреве своята болка.

След седмица той разбра, че се е изгубил.

Бе постигнал своята цел: бе се зареял много отвъд космическите карти, познати на навигаторите. Едва сега той реши да избере своя свят.

Доверявайки се на интуицията си, той слезе на една малка планета. На нея всичко бе нежност, всичко бе така странно изпъстрено, а въздухът толкова чист, че човек можеше да си представи всеки повей на вятъра като феерия от цветовете. Този свят се състоеше единствено от арабески и раковини, гравюри и фуги на едва доловима растителност, чиято прозрачност и грация напомняха фино стъкло.

Той знаеше, че всичко тук трябва да е живот, спокойствие, вечност. Тук нищо не би могло да бъде синоним на мухъл, естествена разруха, на старост или смърт.

Той беше пристигнал.

Във всеки случай, по-далече не може да отиде. Най-накрая бе преминал границата на човешките възможности. Тук никой не можеше да го достигне. Нищо. Беше извън всякакъв обseg. Завинаги.

Той се отпусна в лъскавата и ефирна пяна на този свят, потоци пръстите си в бълбукащата тясна пясъчна рекичка, изтичаща между два кристални водовъртежа.

После стана и направи няколко крачки.

Близо до реката, праволинейно издълбана в златните извивки на този свят, с целия си блясък зееше някаква дупка.

Тогава той разбра.

Това бе един обикновен гроб с малък кръст над него. И името, изписано върху този кръст, беше наистина неговото.

Публикувано във вестник „Нова Орбита“, брой 20/1992 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.